

κοινοβουλευτικῶν ἀγορεύσεων εἶνε νὰ σύρη τὴν ποίησιν ἐγγύτερον τοῦ βαράθρου τῆς πεζότητος. Καὶ ὅταν ἐτι ἡ καθαρῆουσα αὐτὴ διαμορφοῦται κατ' ἀρχαϊκὸν ζῆλον, καλλιτεχνικώτερον, καὶ τότε τὰ δημιουργήματα αὐτῆς φέρουσιν εἰς τὴν μνήμην μου μίαν ἀπὸ τὰς ὑπερφυεῖς ἡρωϊδας ἐνὸς μεγάλου ἄγγελου ποιητοῦ· πλάσμα περικαλλές καὶ γοητεῖον, ἀλλὰ πλασμένον φεῦ! ἐκ χιόνος.

Ἄλλ' ὁ ποιητὴς τοῦ ὁποίου τὸ ἐγκώμιον θέλω ἡδὴ νὰ πλέξω ἐνώπιον ὑμῶν, δικαίως δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι δὲν ἔγραψεν εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ λαοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ τὸσφ ζωηρῶν χρωμάτων ἐξαιρώ. Ναί· εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ Κάλβος πρὸς τοὺς ποιητὰς τῆς Ἰονίου σχολῆς συνδέεται μᾶλλον διὰ τῆς γεννήσεως ἢ διὰ τῆς γλώσσης αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ ποιητὴς τῶν Ῥωδῶν, κατέχων ἐξαιρετικὴν ὄλως θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, ἐξαιρετικῶς πρέπει νὰ κριθῇ. Οἱ ποιηταὶ τῆς Ἑπτανήσου πηγάζουσιν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐκ τοῦ Σολωμοῦ· ὁ Κάλβος ἐξ οὐδενὸς τῶν συγχρόνων αὐτῷ ἐδέχθη μαθήματα, καὶ οὐδένα εὖρε μιμητὴν. Δὲν ὠμίλησε τὴν γλώσσαν τοῦ λαοῦ, ἀλλ' οὔτε τὴν σήμερον ἐν χρήσει καθαρῆουσαν. Μεταχειρίζεται γλώσσαν ἀχαλίνωτον καὶ ἀκανόνιστον, ἐν ἣ τὸ στιλπνὸν μάρμαρον τῆς ἀρχαίας χρωματίζεται συνήθως ὡς ἐμψυχον ἐκ τῆς καθομιλουμένης. Ἄλλ' ἂν τοιαυτὴ γλώσσα καθιστᾷ ἐν πολλοῖς δυσπρόσιτον τὴν ποίησιν του, ἡ ἀρχαία Μοῦσα παρέχει σχεδὸν εἰς πάντα στίχον αὐτοῦ ἀσυνήθη χαρακτῆρα, μακρὰν παντός κινδύνου κοινοτοπίας καὶ πεζολογίας. Σύγχρονος τοῦ Κανάρη καὶ τοῦ Βότσαρη, ψαλλεὶ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα ὡς μικρὸς τις Πίνδαρος, ἡπιώτερος καὶ μετριώτερος. «ἐν Ἀυδίῳις αὐλοῖς ἀπύων,» κατὰ τὴν ῥῆσιν αὐτοῦ τοῦ ψαλτοῦ τῶν Ὀλυμπιονικῶν. Ἐφαρμόζων τὸ περιλάλητον παράγγελμα τοῦ Ἀνδρέου Σχευιέ, ἐπὶ νεωτέρων νοημάτων τεχνουργεῖ ἀρχαίους στίχους.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΜΑΣ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἐπαινοῦμεν τοὺς ἄλλους συνήθως διὰ νὰ ἐπαινεθῶμεν ἡμεῖς, διότι ἐπαινοῦμεν διὰ προτερήματα τὰ ὅποια φανταζόμεθα ὅτι ἔχομεν ἡμεῖς εἰς ἀνώτερον βαθμόν.

*

Ὅταν ἡ ζηλοτυπία δὲν κολακεύῃ τὴν γυναῖκα, τὴν προσβάλλει.

*

Οἱ ὄρκοι δανείζονται καὶ δὲν χαρίζονται, δι' αὐτὸ δίδονται μὲ τὴν εὐκολίαν.

*

Πρέπει πάντοτε νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅ,τι λέγει, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λέγῃ ὅ,τι συλλογίζεται.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ κατωτέρω διηγήματος ζῆ ἐν Γράτς τῆς Αὐστρίας. Κατ' ἀρχὰς ἦτο πλανόδιος ῥάπτης μέχρι τῆς ἡλικίας δεκαοκτῶ ἐτῶν, καὶ συνέλεγε τῆδε κάκεισε ἐν ταῖς ἀγροτικαῖς οἰκήσεσιν ὅπου εἰργάζετο τὴν ἐσπέραν τὰς διηγήσεις καὶ παραδόσεις τῆς Στειρίας. Ἡμέραν τινὰ ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς γενεθλίου πόλεως διήγημα πλήρες μὲν ὀρθογραφικῶν πταισμάτων, ἀλλὰ θαυμασιῶς γεγραμμένον. Τοῦ διηγήματος ἀναγνωσθέντος, ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ παρεκλήθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος. Μεγάλως δ' ἐξεπλάγησαν ἰδόντες μικρὸν χωρικὸν ὠχρὸν καὶ ἡλιοκαῆ. Τότε ἡ σύνταξις τῆς ἐφημερίδος, καταληφθεῖσα ὑπὸ συμπαθείας πρὸς τὸν ἕκτακτον τοῦτον συγγραφεῖα, ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅθεν ἐξῆλθε μετὰ δύο ἔτη. Ἐκτοτε δὲ παρῆλθον εἰκοσὶν ἔτη καὶ πλέον καὶ ὁ Ῥοζέγκερ εἶνε εἰς τῶν ἀξιολογωτέρων συγγραφέων καὶ τῶν δημοτικωτέρων λογογράφων τῆς Αὐστρίας.

Σ. τ. Δ.

ΟΙ ΙΣΧΥΡΟΓΝΩΜΟΝΕΣ

Διήγημα ὑπὸ Π. Κ. Ῥοζέγκερ.

- Ναί, εἶπεν ὁ Φλώρης.
 — Ὅχι, εἶπεν ἡ Βρόνα.
 — Καὶ ἀκόμη μίαν φορὰν ναί, εἶπεν ὁ νεανίας, συνοφρουόμενος.
 — Καὶ ἀκόμη μίαν φορὰν ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις, καταδιβάζουσα τοὺς ὀφθαλμούς.
 — Τότε λοιπὸν εἶσαι μίᾳ ἀπὸ ἐκείνας ὅπου λέγουσι πάντοτε ὄχι, ὅταν ὁ ἀνὴρ λέγει ναί. Καὶ ἔπειτα λέγεις, ὅτι με ἀγαπᾷς. Καὶ θέλεις νὰ γείνης σύντροφός μου εἰς τὰς χαρὰς καὶ τὰς λιπας, ὅπως λεγεί ὁ παπᾶς.
 — Δὲν τὸ εἶπεν ὅμως ἀκόμη.
 — Ὠραῖα! λαμπρὸν ζευγάρι θὰ κάμης! Δὲν με ἀγαπᾷς! χαῖρε, χαῖρε! διὰ παντός.
 Ἡ νέα ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοῦ τραχήλου του.
 Ἐκεῖνος τὴν ἀπόθησεν· ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὸν ἀφῆκε, καὶ ἐκραύασεν.
 — Ἄνοιξέ μου τὸ στήθος καὶ ἰδὲ τὴν καρδίαν μου! Μόνον τὴν εἰκόνα σου θὰ εὕρῃς! Δὲν λέγω τίποτε περισσώτερον.
 — Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε, θέλω νὰ ἴδω.
 Ἀπόδειξέ μου μίαν φορὰν, μίαν μόνην φορὰν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοῦ εἶπες περισσώτερον ἀπὸ χιλίας φορὰς.
 — Ἄν ἡμποροῦσες νὰ ἐννοήσης, Φλώρη μου, εἶπεν ἐκείνη, ἐν ᾧ αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της ἐμεγεθύνοντο, θὰ σου ἔλεγον τὸ ναί ἀπὸ καρδίας. Τί θὰ ἐπέαζες; Μὲ ἀγαπᾷς; τί με μέλει δι' ὅλα τὰ ἄλλα; χωρὶς σέ δὲν εἶμαι τίποτε. Ἄλλ' ἂν συνδεθῆς σήμερον μαζί μου μὲ ἄλυσιν σιδηρᾶν, αὔριον ἢ ζωὴ σου καὶ ἡ εὐτυχία σου δὲν θὰ σου ἀνῆκουν πλέον.
 — Θὰ ἀνῆκουν εἰς σέ, καὶ θὰ σέ νυμφευθῶ.
 — Θὰ με νυμφευθῆς! τὸ πιστεύω, ἀλλὰ θὰ τὸ κάμης ἀπὸ ἀγάπην ἢ ἀπὸ ἀνάγκην; θέλει